

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

3. Videns Iudas qui eum tradidit, quòd damnatus esset, pœnitentia ductus retulit 30. argenteos principibus sacerdotum & senioribus, dicens: Peccaui, tradens sanguinem iustum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

Pœnitentia an veniam mereatur.

ac reprehendit, quasi ideò factum quòd non auderet coram testibus flere? Debit primùm stomachum leuare, & turgidum veneno pectus exonerare, vt pœnitentiæ virtuti atque efficaciam detraheret. Hinc enim colligere voluit, Petrum satisfactiõne hac sua veniam non esse promeritum, sed paternam Dei indulgentiam. Sanè nec Petrus nec alius quisquam quibuscunque lacrymis aut quacunque pœnitentia remissionem peccatorum, propriè loquendo, promeretur, vt illud meritum iustitia nitatur, ipsaque remissio pœnitentiæ quasi merces merito respondeat; sed paterna Dei indulgentia & ex mera Dei gratia quantumlibet pœnitentibus peccata remittuntur. Quia tamen hæc paterna Dei indulgentia & pura gratia nõ nisi pœnitentibus impenditur, & veniam peccatorum pœnitentibus promittit Dei indulgentia, ipsaque pœnitentia ad veniam consequendam necessaria dispositio est, propterea aliquo modo veniam promereri pœnitentia dicitur, quatenus venia pœnitentiam consequitur. Quare à meriti vocabulo largius accepto, in venia peccatorum pœnitentibus data, Petres non abhorrent. Et de hac Petri pœnitentia ac lacrymis quòd veniam promeruerint, ita disertè & copiosè cõtra Caluinum scribit S. Ambrosius. *Lauant lacryma delictum quibus voce pudor est confiteri. Et venia fletus consulunt, & verecundia lacryma sine offensione verecundia confitentur. Lacryma veniam non postulant sed merentur. Inueni cur tacuit Petrus, ne tam citò venia petitio plus offenderet. Antè fiendum est, se precandum. Bona lacryme que lauam culpam. Fleuit ergo amarissimè Petrus, fleuit, vt lacrymis suum posset lauare delictum. Et tu si veniam vis mereri dilue culpam lacrymis tuam eodem momento, eodem tempore respicit te Christus.* Hæc D. Ambrosij verba contra Caluini venena iusti antidoti loco esse possunt.

In Lucam lib. 10. cap. 96.

IN MATTHÆI CAP. XXVII.

3. *Videns Iudas qui eum tradidit, quòd damnatus esset, pœnitentia ductus retulit 30. argenteos principibus sacerdotum & senioribus, dicens: Peccavi, tradens sanguinem iustum.*

ARRIPIT hinc occasione Caluinus veram in Ecclesia Dei pœnitentiæ formam ac rationem suggillandi, homo totius pietatis ac pœnitentiæ salutaris in se

inensus hostis. Si rectè (inquit) de pœnitentia docerent Pa-
 pista in suis scholis, in Iuda nihil desiderari posset, in quem tota
 eorum definitio competit. Hic enim cernitur & cordis contri-
 tio, & oris confessio, & operis satisfactio. Vnde colligimus illos
 tantum corticem arripere, quia omittunt quod præcipuum erat,
 hominis ad Deum conuersionem, dum pudore & metu fractus
 peccator sibi renunciat, vt se addicat in obsequium iustitiæ.
 Hæc ille. Cavillator ridiculus argumētum facit, cui in scho-
 lis Catholicis vel infimus tyrunculus vno verbo statim satis-
 faceret, negando minorem propositionem. Ait enim & sub-
 sumit ridiculè, in Iudæ pœnitentia cerni cordis cōtritionem,
 & cætera requisita, quæ in illa cerni nec probat, nec probare
 vnquam poterit. Sed hic est Caluini ludus in Scripturis de-
 prauandis, & in dogmatibus Catholicis vellicandis. Ponit &
 affirmat apertè falsa, veluti de fide cetta aut alioqui euiden-
 ter vera. Moxque ex apertè falsis, nec vel minimo verbo con-
 firmatis, omnem quam vult falsitatem fortiter & copiosè
 concludit. In Iuda nulla fuit cordis vera contritio, nulla oris
 legitima confessio, nulla etiam satisfactio, qualis in scholis
 Catholicis docetur. De cordis contritione sic docere Calui-
 num S. Ambrosius potuit. *Habebat lacrymas Petrus, quas pio
 fundebat affectu; non habebat proditor fletus quibus culpam
 ablueret, sed tormenta conscientia quibus sacrilegium fatere-
 tur.* Docet & verè docet non cordis contritionem, sed con-
 scientiæ tormentum in Iuda fuisse. An nescit Caluinus lacry-
 mas Esau, in quibus pœnitentiam non inuenit, à vera cordis
 contritione discernere? Non ex corde contrito & spiritu hu-
 miliato propter Deum offensum, sed ex animo iracundo &
 spiritu superbo propter primogenituram amissam, lacrymæ
 Esau processerunt, vt eo in loco latius dicetur. Sic à vera pœ-
 nitentia hanc Iudæ carnificinam discernere debuit. Quod &
 vox Græca diuersa eum docere potuit. Quod enim pœniten-
 tia ductus dicitur, non est Græcè *μετάνοια*, quo verbo veri
 pœnitentes cum resipiscencia coniuncta in Scripturis desi-
 gnari solent, sed *μεταμενδεις*, quod simplicem animi muta-
 tionem notat, & quidem talem, iuxta Bezam, quæ peccati
 merces & iter ad desperationem. De quo quippe prius ex aua-
 ritia gaudebat, de eo nunc ex conscientia cruciatu torquetur
 & dolet: nec propter Deum offensum aut amantissimo Do-
 mino iniuriam factam, sed propter facinoris sui turpitudinē,
 quæ vel inuito se ingerens eum quiescere non sinebat. Oris
 confessio vel satisfactio, qualis in scholis Catholicis docetur,
 nul

Iude pœni-
 tentia Chri-
 stianorum
 pœnitentia
 ridiculè
 cōparata.

Caluini lu-
 dus in scri-
 pturis de-
 prauandis.

In Lucam
 lib. 10.
 cap. 96.

Hebr. 13.

Annot. in
 Act. cap.
 1. 31.

multo minus in Iuda videtur. Confessio quippe quæ pars penitentia est, non nisi legitimo Dei ministro & iurisdictione habenti, idque animo absolutionis impetranda, iuxta scholas Catholicas, fieri debet: quorum nihil in Iuda locum habuit. Satisfactio similiter non simplex est restitutio rei alienæ aut turpiter acquisitæ, qualem hic solum Iudas exercuit, & quæ ex natura rei debetur; sed est præterea aliqua certa pœna legitimè iniuncta, qua vel Deo & Ecclesiæ satisfiat, vel ipsi penitenti medicinæ in modum subveniatur. Iudas igitur nullam planè ex parte illam pœnitentiam egit, quæ in scholis Catholicis docetur.

*Putida
Calvini
calumnia.*

Iam quod addit Calvinus, *omitti à Catholicis quod præcipuum erat, hominis ad Deum conversionem, dum pudore & metu fractus peccator in obsequium iustitiæ se addicit*, putida calumnia est, quam quælibet anicula Catholica mendacij atque arguet. Omnes enim, qui pœnitentiam Catholicam aggrediuntur, hoc omnium esse primum intelligunt, ut de peccatis præteritis odio concepto, & emendationis proposito firmiter atque recepto, per veram cordis contritionem ad Deum se convertant, & ad melioris vitæ studium seriò se accingant. Sed nihil mentiendo cavillari Calvinus non potuit: idèoque mentiri necesse illi fuit, qui quoquo pretio cavillari voluit.

46. Circa horam nonam clamavit Iesus voce magna: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?

*Satanica
Calvini doctrina de
Christi pœnitentiis
in infernalibus.*

Hoc in loco infernalem verèque Satanicam doctrinam suam de maledictionis & iræ diuinæ metu atque horrore, quem Christum in animo concepisse blasphemavit Calvinus, confirmare nititur. *Quamquam (inquit) apparuit plus quam humanus vigor in Christi clamore, certum tamen est vehementiâ doloris illi fuisse expressum. Et certè hic præcipuus fuit conflictus & omnibus alijs tormentis durior, quod in suis angustijs adeo levatus non est Patris auxilio vel favore, ut quodammodo alienum sentiret. Neque enim corpus solum in pretium nostræ cum Deo reconciliationis obtulit, sed in anima etiam pertulit debitas nobis pœnas: atque ita verè factus est vir dolorum, sicut Esaias loquitur. Et verò nimis insulsi sunt qui hæc redemptionis parte posthabita, tantum in externo carnis supplicio insistunt. Quod in hoc impio sermone partem redemptionis nostræ extra corporalem Christi mortem Calvinus ponit, & debitas nobis pœnas in anima quoque Christum*